

oricît ți-aș scrie despre rigiditatea temporală, libertate,
despre li po care sună atît de bine-n engleză
pentru că doar traducătorii și chinezii-l citesc în chineză,
șiruri de fraze-nghesuite pe chat

de parcă aș fi cules din creanga cunoașterii
în vreme ce coolerul menține o temperatură potrivită-n unitate,
va fi mereu un minutar numai pentru black cat
și eu mereu altundeva amintindu-mi de tine ca de belle epoque.

speram să ducem la bun sfârșit măcar un ceai de mentă-mpreună,
dar te-ai fi prins că aș fi dorit o viață acolo, lângă camp fire
și asta ar fi fost rău pentru amîndoi, lipsa banilor și toate căcaturile
care decurg de-aici. acuma, știrb, imposibil, citesc gil blas. picaresc

acum vreo două luni am scris un mesaj pe chat:
ema, poate mergi pe la bunică-mea să-mi zici și
mie cum se simte, ce mai face, să-i spui că la vară
vin cu aia mică în vacanță. ce mai e prin chesinț?

ema nu mi-a răspuns. apoi am aflat că înainte cu
aproximativ o săptămînă de mesajul ăsta, într-o
dimineată-polen, ema s-a ridicat cu fundul ei
bestial din pat, și-a dus fiica la școală, mîndră

că are o fiică, s-a oprit să ia franzelă, cafea, țigări
și-n buticul ăla sătesc i-a explodat ceva în creierii
ei de 38 de ani. 45 de minute, cît o repriză de fotbal,
s-au străduit cu inima emei, dar inima aia n-a mai avut chef,

așa că astăzi, minimal, depășit, am petrecut o oră cu
ochii-n sus
și mi-am șoptit așa cum procedau poeții romantici: tre' să fie
cineva acolo, nu se poate, tot albastrul ăla și toți norii ăia
pufoși, păsările de pradă, sateliții, altfel ar fi prea de tot.

pe la 1 a.m., pe-un întuneric deplin, o polară, jarul țigării și
orăcăielile obișnuite prin iarbă. polara era cea mai tare
și imaginația mi-a rămas fixată pe ea. oamenii pretind că,
după moarte, sufletul începe să strălucească prin galaxii

și rătăcește de nebun de colo-colo. cîinii nu pretind

PLOAIE DE PRIMĂVARĂ,
BALOANE SPARTE – –
fetița privește
în gol

PENTRU CĂ SÎNT AICI.

toamna se răspîndește
dîncolo de fereastră.
încerc să dezvolt un obicei nou,

rezistent și util. sau să cred în mirabile-ntîmplări
care-ar schimba momentul acesta
într-un pavilion vast și răcoros
DIN CARE AM ASCULTA

arderea internă.
mîna ta, un gest aproape excentric,
a prins moliciune.
GÎNDINDU-MĂ BINE LA CE AM SĂ FAC

cu o hotărîre-nchipuită, dar care alungă
UNELE ÎNGRIJORĂRI. ȘI CE NU AM SĂ FAC.
SERIOZITATEA
CU CARE ÎNTORCI FILĂ DUPĂ FILĂ ÎN CĂU-
TAREA
UNUI PASAJ ORBITOR.

nu știu, nu știu ce să-ți răspund. quite emotional.
mesaje
pe facebook, pentru morți. apoi mă ridic,
trag pe mine pantalonii de doc
ȘI ÎMI ȚIN DEGETUL MARE APĂSAT PE
copertă

caută cuvinte cu devotament
și mai apoi – când îți închipui
cum ea se ridică felină dintre perne
ca să stingă lumina

și-mpreună să nu pierdeți nici măcar o secundă –
închide ușa după tine cu
fizionomia unui liftier împăcat –
mi-e totuna mi-e totuna –

nici tulburător, nici tenacitate –
nici o ordine zdruncinată

capacități, unelte

tavanul înzăpezit,
uneori un :), uneori,
alteori un băț strîmb cum amintirea unei
copilării nereușite. mereu copilăria, da?

jocul literar care te prinde-n clame
pe sîrma de zvîntat – o, tu, memorie foto!
jocuri. dar fruntea-i – diminutiv, neobișnuită
cu rutina, era adevăratul tău text,

jucăriile ei mai prețioase decît
life studies, ritualul sclipitor de iarnă –
rezerve lingvistice. și tot nimic –
oricît ai vrea-napoi instantaneele din blitz

în caracter și-n obicei

you go to the church, you kiss the cross, cum zice tom
araya –
și toate-s aranjate. cruciulițele-ntoarse,
antebrațul crestat, dragostea modelată cu ochii deschiși
cum fac copiii cu omuleții de plastilină.

ticăloșiile – uitate. șiruri de litere-acum în chip de ocupație
nobilă, cîte-un regret
mititel și fragil ca o căsuță de chibrituri –
la locul lui, în plex.

așa. cu toate astea – minte limpede, și primii 7 ani la fel
de limpezi,
astăzi, în parc, mai frumoși ca oricînd.
cînd mă gîndesc în felul ăsta – inerție-n cameră, aproape
o cupolă.
dar tu?

de parcă – de fiecare dată – ai înlocui ceva.
un nasture cu un alt nasture,
un gest pe care ți-l însușești
și-l repeți pînă cînd

pixelii ating acel nivel de luminozitate
plictisitoare, inutilă precum ambiția,
voința. să te ferești
ar fi ideal –

dar nu te poți feri –
știi foarte bine că
nu e un
experiment.

fă-o

museum

nu-i mai poți spune litere,
corectitudinea cazonă a lucrat
în tine – meșter de soi. de altfel
nici nu mai știe bine românește.

vezi-ți de viață, chiar dacă-i
doar o poantă, poanta cu
care se-ncheie un poem. pro-
iectul desăvîrșit, grația și forța

extractus

și trece.

exces de zen,
cum a zis lușu,
cînd sînt atîtea
care nu par să treacă
vreodată.

în el comandante
îi priveam dînd
peste cap păhărele
de tequilla, fiecare
trecut de 40 și-n jur
tipe suple, carne tare –
să tot mergi
cu ochii beliți la ploaia
de-afară. corectomundo, mon amor.